

De unge slekter

En gang i fjerne tider
Trellet i andres jord
Fedre som møtte sulten
Uten et ord.
Nådeløs lå en vinter
Over vårt nakne land.
Da så de våren komme,
Kvinne og mann.

Den gang da far min løftet
Fanen i tro og tross,
Sådde han korn og frihet,
Sådde for oss.
Over ham sprang en stjerne,
Under ham sang en jord.
Slik ble mann en såmann
For barn og mor.

Over deg sprang en stjerne,
Dypt i deg sang et hav!
Dyr var din drøm om freden
Som krigen gav.
Du er den unge skaper,
Kornet ditt våpen, bror.
Så la din sang få klinge
Vidt over jord.⁵

Barn skal bli født og vokse
Inn i en ufødt tid.
La dem da modig møte
Den gode strid!
Landet ble ditt, og kornet
Duver i sol og vind.
Nå skal de unge slekter
Høste det inn.

Ta hverandre i handa og hold

Vi har gått under faner og flagg
på en lang vei fra natt imot dag.
Hån og spott har vi tålt,
men vår styrke ble målt
var vi sterkest - vi kjemper i lag.

Det har hendt våre rekker ble brutt
av soldater med kuler og krutt.
Men vår mannsterke hær
med de brukne gevær
sto som fjell, og de seiret til slutt.

Mang en bauta vil stå uten navn
- reist av tårer, av sult og av savn –
over kvinner med mot
som var stamme og rot
for et mai-løv som vi fikk i favn.

Det fins de som har snudd seg og gått,
som tror frihet er no´ man har fått.
De vil smi for seg selv,
tror på evner og hell,
slike folk har vår framtid forrådt.

Nei, nå gjelder det mere enn før!
For hvis samholdet rakner og dør,
venter fiender nok
som vil splitte vår flokk.
Og vår flamme blir aske og glør

Du skal synge, men aldri i moll!
Du skal kjempe, men aldri med vold!
Tusener støtter vår sak
så vær stolt og stå rak!
Ta hverandre i handa - og hold.

Internasjonalen

Opp, alle jordens bundne trelle!
Opp I, som sulten knuget har!
Nå drønner det av rettens velde,
til siste kamp det gjøres klar.
Alt det gamle vi med jorden jevner:
Opp slaver, nå til frihet frem!
Vi intet var, men alt vi evner,
til rydning for vårt samfunnshjem

I høyden vi ei frelse venter
hos guder eller fyrsters flokk.
Nei, selv i samling vi den henter:
i fellesskap vi vinner nok.
Alt det stjålne tilbake vi krever,
og for vår ånd et frihets vern!
Vår egen hammer selv vi hever,
og slår, mens vi har varme jern.

Imot oss statens lover bøyes,
av skatter blir vi tynget ned.
Og fri for plikt den rike føyes;
mens ringhets rett ei finner sted.
Lenge nok vi ligget har i støvet:
Vi stiller likhets krav mot rov.
Mot alle retten skal bli øvet,
slik vil vi ha vårt samfunns lov.

De fyrster har oss slemt bedraget,
Fred mellom oss, foruten svik!-
Mot tyranni vi retter slaget,
mot krigen selv vi fører krig!
Kast geværet, la rekkene brytes!
Deres helter vi slett ikke er.
Og mordbud ikke mer skal lydes,
på brødre vi ei skyter mer.

Arbeider, bonde, våre hære
de største er, som stevner frem!
Vår arvedel skal jorden være,
vi sammen bygge vil vårt hjem.
Som av rovdyr vårt blod er blitt suget,
men endelig slår vi dem ned.-
Og mørket, som så tungt oss knuget,
gir plass for solens lys og fred

Så samles vi på valen,
seiren, vet vi, at vi får!
Og Internasjonalen
skal få sin folkevår!